

JANE HARPEROVÁ

VYHNANCI

OD AUTORKY
BESTSELLERU
SUCHO

VIDÍME TO,
CO OČEKÁVÁME,
ŽE UVIDÍME.

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

JANE HARPEROVÁ

VYHNANCI

PŘELOŽILA
ALŽBĚTA KALINOVÁ

BRNO 2024

DETEKTIVNÍ ROMÁN HOST

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Exiles

Copyright © 2022 by Jane Harper

Cover pictures from open sources

Translation © Alžběta Kalinová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024

ISBN 978-80-275-2176-0 (PDF)

ISBN 978-80-275-2177-7 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2178-4 (MobiPocket)

*Věnováno čtenářům, kteří
z mých knih dělají to, čím jsou.*

PROLOG

Zamysli se nad tím. Náznaky tam byly. Ale jaké?

Když se to stalo, všichni si kladli tytéž otázky. Jak to mohlo zajít až tak daleko? Mohli jsme tomu zabránit?

Tahle otázka byla klíčová, jak si Aaron Falk uvědomoval. A odpověď na ni pravděpodobně zněla ano. Dokonce i bez varovných signálů — a že v tomto případě nechyběly — zněla odpověď téměř vždy ano. Cesta k jednotlivým činům je dlážděna milionem rozhodnutí a změnou třeba jen jednoho z nich lze každý jednotlivý čin zvrátit. Jenže k rozhodnutím už došlo — k některým vědomě a po zralé úvaze, k jiným už méně — a oni se z milionu možných cest, které ležely před nimi, ocitli právě na této.

Když holčičku našli, zrovna spinkala. Byla sotva šest týdnů stará, měla na svůj věk úctyhodnou váhu, byla zdravá a dobře prospívala. Jen se našla úplně opuštěná. V hlubokém kočárku jí bylo jistě dostatečně teplo. Byla pečlivě zabalená v čisté zavinovačce zakoupené u předního výrobce dětských potřeb, a navíc ještě přikrytá ručně pletenou vlněnou dekou, dost těžkou, aby při správném naaranžování dokonale zamaskovala křivky jejího tělíčka. A přesně tak ji

někdo položil. Kdokoli by o kočárek zavadil pohledem, viděl by v něm spíš tu deku než miminko.

Nebe klenoucí se nad Jižní Austrálií bylo v jarním večeru jasné a plné hvězd. V předpovědi nestálo o dešti ani slovo, nicméně vodotěsnou stříšku nad korbičkou někdo sklopil až nadoraz. Mušelínovou plenku, běžně používanou k zastínění, přetáhl přes stříšku a zavěsil v prostoru mezi ní a korbičkou. Zběžný pohled by holčičku spící uvnitř vůbec nezachytil.

Kočárek stál zaparkovaný na parkovišti pro kočárky, které pro ně v Marralee Valley vyhradili organizátoři výročního festivalu jídla a vína, těsně vedle několika desítek dalších kočárků, co spolu s hromadou kol, koloběžek a jednou osamělou tříkolkou sváděly bitvu o stín ruského kola. Vyčkával v zadním rohu, bezpečně zabrzděný.

V průběhu následujících hodin se parkoviště průběžně vyprazdňovalo v souladu s rytmem, v němž se rodiny, které si do té doby vychutnávaly jídlo, sýry a pouťové atrakce, rozhodovaly, že pro jednu noc už místní výrobu podpořily dostatečně. Chvilí po půl jedenácté večer tam zůstal právě jen tento osamělý kočárek a kolo pomocného elektrotechnika.

Když technik odemkl kombinační zámek, zaváhal. Rozhlédl se kolem. Festivalové brány se oficiálně uzavřely již před půl hodinou a nyní bylo v okolí dost pusto. Vlastně tam už kromě zaměstnanců nikdo nebyl. Muž si schoval zámek do batohu a ještě jednou přeletěl pohledem okolí, rychle se nořící do tmy, načež došel ke kočárku. Sklonil se, nahlédl pod stříšku, znovu se narovnal a celou ji odklopil. Zavnutý uzlíček uvnitř se trochu pohnul, jak kolem něj zavál chladný vzduch. Elektrotechnik vytáhl telefon a vytočil číslo.

Jméno holčičky stálo napsané na jejích dupačkách. *Zoe Gillespieová*. Její rodina nepatřila mezi místní — v té době

už ne —, avšak ředitel festivalu i policista, který měl právě službu, znali oba její rodiče jménem.

Telefon matky se ozval z tašky na pleny uložené v prostoru pod kočárkem. Jeho hlasité vyzvánění rozčíslo noční vzduch. V zazipované tašce se našly také klíče od auta a peněženka i s doklady, kreditními kartami a hotovostí. Elektrotechnik se rozběhl k parkovišti pro návštěvníky. Mezi hrstkou zbylých vozidel stál rodinný sedan, jehož značka se shodovala s logem automobilky na přívěsku na klíčích.

Telefon otce se rozezvonil o pár kilometrů dál, ve foyer lepší italské restaurace v Marralee Valley. Svým rodičům už zamával, nechal je odjet taxíkem a právě platil účet za večeři, přičemž si povídal s majitelem podniku a jeho ženou, s nimiž se znal ze školy. Ukazoval jim fotky Zoe — své prvorozené —, které bude v neděli už šest týdnů, věřili byste tomu? Majitel zrovna trval na tom, že od něj na oslavu musí přijmout lahev šumivého vína na účet podniku, když se rozsvítila obrazovka otcova mobilu.

Z restaurace to bylo do parku, kde se konal festival, pěšky patnáct minut. Manželka majitele porušila rychlostní limit, o jehož zavedení v okolí sama usilovala, a dovezla ho tam v čase jen těsně přesahujícím tři minuty. S kvílením brzd zastavila před hlavní branou a muž se rozběhl kolem zavřených a temných stánků za svou dcerkou.

Prohledali okolí. Matka Zoe, devětatřicetiletá Kim Gillespieová, se nenašla.

Policie za pomoci dobrovolníků oblast znovu pročesala. Pak ji rozšířili o parkoviště, potom o vinice po obou stranách. Kočárek stál obrácený na východ, směrem k zadním prostorům festivalu a východu, za nímž se rozkládala jenom buš a úzká cesta, která vedla jediným směrem. Pátrací oblast pak rozšířili i na celou délku pěšiny až k vodní nádrži.

Později na širokou vycházkovou cestu — po níž se v tuto noční hodinu nepohybovali chodci ani servisní vozidla — vedoucí podél vody a stoupající až k nejvyššímu bodu přík-
rých břehů, strmému skalnatému výběžku, kterému místní
přezdívali Sráz. Daleko pod ním se rozkládala hluboká, roz-
lehlá vodní nádrž.

O dva dny později se našla bota. Bílou tenisku Kim Gille-
spieové, nasáklou vodou a špinavou od bláta, z vody vytáhli
o víc než kilometr dál na východ, kde se zasekla ve vodním
filtru.

Speciálně vycvičení potápěči prohledali příkop uprostřed
dna přírodní vodní nádrže. Potopili se tak hluboko do jes-
kyní, jak mohli, zatímco pátrací týmy prohledávaly okolí
pěšky i v autech a dobrovolníci ve svých rekreačních lodích
pročesávali mělčiny. Pátrání se protáhlo na celý týden, pak
na dva a potom zpomalilo, načež ustalo docela se slibem, že
znovu započne, jakmile klesne vodní hladina. Jaro se pře-
houplo v léto, léto v podzim. Zoe vyrostla z hlubokého kočár-
ku, udělala první krůčky a brzy potřebovala vlastní botičky.
Její první narozeniny přišly a zase odešly.

Co jsem viděl? Těm, kteří rodinu znali a měli ji rádi, zů-
staly jenom otázky. Ptali se na ně sami sebe i navzájem. *Co
mi uteklo?*

Ale matka už se pro Zoe nevrátila.

1

O ROK POZDĚJI

Byl tam už někdo další.

Když Aaron Falk zastavil vedle dalšího vozidla, cítil se z nevysvětlitelného důvodu mírně otráveně. Všimnout si té odbočky bylo stejně těžké, jak si pamatoval. Div že ji nespolkla buš, rozlézající se kolem ní po obou stranách. Vlastně byla tak dobře schovaná, až Falk lehkovážně předpokládal, že to, co se skrývá na jejím konci, bude mít jen a jen pro sebe. Jenže mu nebylo přáno. Zatáhl ruční brzdu a potlačil povzdech.

Ani předešlý rok tam Falk nebyl sám. Tehdy na sedadle spolujezdce vedle něj seděl Greg Raco, a jak se blížili k závěru osmihodinové cesty, Falk se řídil jeho instrukcemi. Navigace si Raco nevšímal, zejména od chvíle, kdy překročili hranice státu Victoria a vjeli do Jižní Austrálie. Jeho dobrá nálada byla nakažlivá, a zatímco si vyměňovali novinky a vybírali hudbu k poslouchání, kilometry jim zdárně ubíhaly. Ten víkend se měly konat křtiny Racova novorozeného syna. Ve stejném kostele, kde měli o několik desetiletí dřív křtiny i Raco a jeho bratři. Jeho manželka spolu s dalšími dvěma

děťmi odjela s předstihem a už na něj čekala, jelikož Raca zdržely služební povinnosti. Očividně se už nemohl dočkat, až se s nimi zase shledá, a proto Falka tehdy překvapilo, když se Raco na sedadle spolujezdce nečekaně předklonil, zadíval se na prázdnou silnici a ukázal na pár stromů před nimi. „Vidíš tu odbočku tamhle? Zahni tam.“

Přitom do města to měli pořád ještě dobrou půlhodinu a Falk žádnou odbočku neviděl. Ty stromy vypadaly úplně stejně jako zbytek buše lemující trasu. „Kde?“

„Tamhle.“

Falk ji přesto minul. Musel porušit zákon a pár metrů zacouvat a až potom si všiml úzké cesty. Když viděl její nezpevněný povrch, v duchu zhodnotil možnosti svého auta.

„Co tam je?“

„Jen taková krátká zajížd'ka,“ usmál se spiklenecky Raco. „Věř mi, stojí to za to.“

Měl pravdu. To místo za zastávku stálo tehdy, stejně jako dnes.

Jelikož dnes s ním Raco nejel, Falk raději zpomalil do šnečího tempa, ale přesto se mu odbočku podařilo přejet. Všiml si jí až ve zpětném zrcátku a opět musel začít couvat dál, než je zdravo i na prázdné silnici, aby se mohl začít kordcat po cestě, která vypadala, že nevede vůbec nikam. Na jejím konci se otevírala malá mýtiny, kde stálo osamělé auto.

Falk zastavil a vypnul motor. Chvilku zůstal sedět a jenom se díval před sebe do míst, kde se hustá buš rozestupovala. Nebe připomínalo kopuli zářící sytě modrou barvou jara. V údolí se choulila spleť zeleně, která tvořila Marralee Valley. Falk měl dojem, že tenhle výhled mu předešlého roku přišel tolik krásný i proto, že byl tak nečekaný. Ale teď, v žáru odpoledního slunce, mu připadal snad ještě krásnější, než si ho pamatoval.

Vystoupil z auta a protáhl se, čímž na sebe upozornil majitele druhého vozu. Muž stál v uctivé vzdálenosti od dřevěného zábradlí vyhlídky a taky zíral před sebe, ovšem ruce měl založené na prsou způsobem, jenž napovídal, že nic z té krásy nevnímá. V jedné ruce se mu houpala dětská lahvička na pití a na dřevěném piknikovém stole za ním sedělo s nohama nataženýma před sebou statné batole, které právě na poškrábaný povrch stolu sypalo z krabičky rozinky. Když muž uslyšel, jak za sebou Falk zabouchl dvířka, svěsil paže a promnul si rukou oči. Pak se otočil a podal batoleti lahvičku.

Byl to ten manžel.

Falk ho poznal okamžitě a ihned sebou taky trhl, když si uvědomil, že ta holčička, co si právě do pusinky cpe hrstičku plnou rozinek, musí být Zoe Gillespieová, kterou měl v hlavě až do té chvíle zapsanou jako šestitýdenní miminko.

Muž na Falka kývl, a zatímco jeho dcera polykala hrst sušeného ovoce, zvedl ji do náručí a odnesl do auta. Zjevně vycítil, že ho Falk poznal, a řeč jeho těla naznačovala, že není otevřený konverzaci ani otázkám. Pochopitelné, říkal si Falk. Tehdy na něj muselo směřovat otázek ažaž. Na manžely se vždycky snesou.

„Přijel jste na křtiny,“ promluvil nečekaně, čímž Falka zaskočil. Zastavil se mezi oběma auty a zdánlivě se mu trochu ulevilo, jako by si právě dal dvě a dvě dohromady. „Je to tak? Na křtiny Racova syna?“

„Ano.“

Falk věděl, že Kim Gillespieová téměř pětadvacet let patřila do Racovy širší rodiny. Už od toho podzimu kdysi dávno, kdy s rozevlátým culíkem prvně projela na kole před Racovým domem, až do té noci před rokem, kdy se ztratila v jasné záři festivalových světél. Když Kim tehdy zmizela, křtiny

okamžitě zrušili. Zorganizovat je znovu trvalo Racovým celých dvanáct měsíců.

Falk ke Kiminu manželovi a dcerce popošel o krok blíž a podal mu ruku. „Aaron Falk.“

„Rohan Gillespie. Nepotkali jsme se už?“

„Jen krátce.“

Rohan byl téměř stejně vysoký jako Falk, a ačkoli mu bylo teprve čtyřicet dva, vypadal, jako by během posledního roku dost zestárl.

„Taky jste přijel na křtiny?“ zeptal se Falk.

„Jo. No, vlastně spíš kvůli tomu apelu.“ Rohan poutal dceru do sedačky a vypadal přitom unaveně. „Ale dorazíme i na křtiny.“

„Kdy se ten apel koná?“

„Dneska večer. Na festivalovém pódiu.“

„Festival začíná už dnes?“

„Je to tak.“

„V tom případě se to hodí.“

„Doufám.“ Rohan zacvakl bezpečnostní pásy, poplácal dcerku po nožičce a obrátil se zpět k Falkovi. „Říkal jsem si, že jste mi nějak povědomej, když jste tady zastavil. Vy jste ten Gregův kamarád, ne? Byl jste na seznamu svědků.“

„Ano.“

Rohan naklonil hlavu na stranu a snažil se rozpomenout. „Připomeňte se mi. Stál jste někde u vchodu?“

„U ruského kola.“

Rohan se zamyslel a přikývl. „No jo. Už si vzpomínám.“

Falka překvapovalo, že si na něj i po roce pamatuje, ale vlastně jen trochu. Tehdy byl ve městě pouze na návštěvě, stejně jako stovky dalších lidí, nicméně stálo za to ho vyslechnout. Rohan policisty na Falkovu přítomnost nejspíš upozornil dokonce sám — *byl tam ještě jeden chlápek, vysokej,*

něco přes čtyřicet, krátký vlasy, taková prošedlá blond barva; kamarád Racových, ale tam byl sám a jen se rozhlížel kolem —, jak se několik hodin od zmizení snažil vymačkat z hlavy co nejvíc informací.

„Vy jste taky od policie, ne?“ zeptal se Rohan, postavil lahvičku do držadla vedle Zoe a zabouchl dveře. „Znáte se s Gregem odtamtud?“

„Ano, ale nepracujeme spolu. Já jsem od federální policie, z finančního. A on pracuje ve Victorii pro státní policii.“

„Aha.“ Z auta se tlumeně ozvalo nespokojené kňourání. Rohan si povzdechl. „Nejspíš už bych měl s malou vyrazit. Rád jsem vás viděl. Budete bydlet u Racovejch?“

„Přesně tak.“

„Tak to se nejspíš uvidíme na apelu. Oni tam všichni pojedou.“

„Nejspíš. Doufám, že to dobře dopadne.“

„Díky,“ odpověděl Rohan automaticky, Falk v jeho hlase však zaslechl obavu. Držet při životě naději je vyčerpávající. Jak dobře může dopadnout apel v případě, kdy je pohřešovaná osoba nezvěstná celých dvanáct měsíců? Žádné odpovědi už pravděpodobně nikde nečekají.

Falk se díval, jak Rohan otáčí auto a mizí na příjezdové cestě. Pak zamířil k zábradlí, oběma rukama se o něj opřel a na chvíli vypnul a jen si užíval výhled, který se před ním rozkládal. Po nebi pluly jemné chomáčky mraků a vrhaly na zem složité vzory stínů. Z té výšky působilo město male a jeho okolí bujně a šťavnatě. Okolím se táhly dlouhé řady vinic, jejichž nepřírozená dokonalost poutala pozornost. A v dáli za nimi viděl i nápadně nedokonalou průrvu, kterou si část mohutné řeky Murray prokousala cestu pevninou.

Rohan vypadá jako muž, který špatně spí, napadlo Falka, když se zadíval před sebe. Nic překvapivého, vzhledem

k okolnostem, k nimž je třeba připočítat ještě péči o roční dítě. Přesto se však Falk zamyslel nad tím, co konkrétně tomu muži nedá v noci spát ani během hodin, které by mohl ke vzácnému odpočinku využít.

Nejspíš to bude víc věcí. Předně asi výpověď mladíka, jenž měl službu na stanovišti první pomoci. To, co prý viděl, ale především to, co neviděl. Téměř s jistotou také pár údajných upozorování. Opilá žena u baru, možná. Pláč, který lidé slyšeli z toalet. Ať už potvrzené, nebo ne, právě takové věci zpravidla vtáží člověku hlavou.

Falk se naposledy rozhlédl po údolí, než od něj odtrhl oči a obrátil se zpět k mytíně. Nasedl do auta a prohlédl si na mapě poslední úsek cesty.

Když nastartoval a začal opatrně couvat, říkal si, že Rohan Gillespie s největší pravděpodobností tráví ty hodiny temna přemýšlením o rozhodnutích, která oné noci učinil sám. Každopádně musel myslet na ten krátký časový úsek, kdy jeho pohyby toho večera nemohl nikdo doložit. O jaký časový úsek se konkrétně jednalo? Falk si zkoušel vzpomenout. Ne o hodiny. Osm minut? Sedm? Každopádně byl dost dlouhý na to, aby si si ním manžel nezvěstné dělal starosti.

Nejspíš myslí na to, že se rozhodl z festivalu odejít. Že své manželce a holčičce zamával, vydal se sám do města a zmizel do noci. Myslí na hodiny, které vyústily v tu chvíli. Na dny a měsíce, které vyústily v tu noc. Na věci, jichž si člověk v té době ani nevšiml. Na všechna ta malá rozhodnutí, která se nakonec poskládala v něco daleko většího.

Falk se sunul autem po úzké cestě, načež se z houští znovu vynořil na silnici. Stočil kola na západ a šlápl na plyn.

Takový druh rozhodnutí s člověkem zůstane, říkal si, když projel kolem dočasně umístěného billboardu, jehož barvy na pozadí zelené buše jasně zářily. Výroční festival

jídla a vína v Marralee Valley, stálo na něm, jen třicet minut jízdy od vás.

Tyto drobnosti, které člověk mohl udělat jinak, právě ty ho pronásledují.

Déjà vu, které se vznášelo nad celým výletem, se plně projevilo ve chvíli, kdy Falk zabočil na prašnou příjezdovou silnici a zastavil před domem z čedičových cihel.

Město Marralee vypadalo stejně, jak si ho pamatoval. Cestou vyhlížel místní pamětihodnosti, na něž ho Raco rok předtím upozornil. Hospodu, kam Raco spolu s bratry a různými kamarády chodil popíjet, když už byli dost staří. Parkovou lavičku, kam chodili popíjet, dokud ještě dost staří nebyli. Řadu obchůdků s markýzami s tradičními folklorními vzory, v současné době očividně daleko víc prosperujících a plných ručně vyráběných mýdel a zeleniny v biokvalitě. Silnici lemovanou alejí, kudy se jezdilo do školy. Kriketové hřiště. Odbočku k festivalu.

Dokonce i když to rok předtím vzali vyjíždkovým tempem a vyhlídkovou trasou, projet městem z jednoho konce na druhý zabralo Falkovi s Racem jenom pár minut. Chvilí potom, co se rozloučili s hlavní silnicí a otevřela se před nimi širá krajina, Raco ukázal na prašnou cestu s vývěsním štítem na plotě.

Vinařství Penvale. Ochutnávky po předchozí domluvě.

Šipku na konci příjezdové cesty směřující návštěvníky na recepci minuli a dojeli až před dům Racova bratra, kde zaparkovali přímo přede dveřmi.

O rok později se Falk ocitl na schodech před týmiž dveřmi a zaklepal. Vždycky měl dojem, že trauma by mělo poznamenat okolí stejně jako poznamenává lidi, ale to se často nepotvrzovalo. Předpokládal, že to závisí na druhu konkrétního traumatu. Přinejmenším zde se vše zdálo být v pořádku. Lepší než v pořádku. Vinice zářily v pozdně odpoledním slunci se stejnou vitalitou jako před dvanácti měsíci. Uvítací ceduli někdo nedávno čerstvě natřel a pečlivě opečovávané řady vína se před Falkem rozprostíraly v oku lahodící symetrii. Lístky se odvážně zeleně leskly, až v člověku z dálky budily dojem, že snad dýchají, že v paprscích hřejivého jarního dne ožily.

Falk zaslechl, jak se z domu ozval dusot rychlých nožiček, následovaných těžšími kroky. Dveře se otevřely a v nich stanul Raco s ročním synem v náručí a malou holčičkou u nohou.

„Ahoj. Tak jsi to stihl,“ přivítal ho s úsměvem Raco. Neměl volnou ruku, a tak se uchýlil k tomu, že Falka nasměroval dovnitř kývnutím hlavy. „Pojď dál. Rita je někde vzadu. Radši koukej, kam šlapeš,“ dodal, zatímco se mu pětiletá dcera Eva pověsila na džíny a zamotala se mu mezi nohy. Roční syn se otci opíral o rameno a měřil si Falka skelným pohledem plným výčitek.

Děti vypadaly starší, než Falk čekal, ovšem tak to chodilo pokaždé. Rita mu posílala fotky, ale osobně se s nimi Falk viděl naposledy před dobrými šesti měsíci, když vzali Evu do Melbourne na nějaký muzikál.

Falk se neubráníl dojmu, že i sám Raco vypadá starší. Tmavě hnědé zvlněné vlasy měl už rozhodně prošedivělé

a v chlapecké tváři si Falk všiml vrásek, které v ní dřív neviděl. Raco byl mladší než on sám. Nebylo mu ještě ani čtyřicet. Ale během minulého roku začal snad poprvé v životě pomalu vypadat na svůj věk.

„Dáš si pivo? Nebo vodu?“ zavolal synkovi přes hlavu, zatímco ho Falk následoval chodbou. „Nebo tu máme taky litry vína, nepřekvapivě.“

„Pivo by bodlo, díky.“

„Jasně,“ ujistil ho Raco a opatrně odkopl nějakou zatoulanou hračku. Dům sice patřil jeho bratrovi, nicméně Raco v něm byl skutečně jako doma.

V určitých ohledech se Raco za těch šest let, co ho Falk znal, vůbec nezměnil. Pořád nechodil daleko pro úsměv a vládl tou nedocenitelnou schopností dát lidem pocit, že jim dokonale rozumí a že mu na nich doopravdy záleží. Dávno se už ale zbavil aury zelenáče, kterou měl, když se s ním Falk poprvé setkal ve stodole, co kdysi patřila jeho známému. Slunce tehdy nemilosrdně pražilo a stodola stále ještě nesla krvavé známky smrti.

Nyní se Raco honosil tichou sebejistotou muže, jenž stanul tváří v tvář tomu nejhoršímu a obstál. Uvelebil se v roli seržanta na malém venkovském městě a místní v Kiewaře si ho vážili a respektovali ho. A jakožto rodák z Kiewarry měl Falk dojem, že nelze přehnaně vychválit, jaký to je výkon.

„Je tady,“ zavolal Raco, když vešli do velké světlé kuchyně, která se otvírala na vyvýšenou terasu skýtající nádherný výhled na vinice pod ní. O sloupek dřevěného zábradlí se bohem opírala drobná žena ve vzorovaných šatech a její tmavé vlasy ve svitu slunce jen zářily. Neobdivovala však scenerii, nýbrž se mračila na vytištěný letáček, který držela v ruce. Když Falk vyšel ven, odložila letáček na venkovní stůl a jeho roh zatížila sklenkou na vodu.

„Aarone.“ Došla k němu, chytila ho za předloktí a vřele se usmála. Rita Racová si Falka chvíli prohlížela a pak ho objala. „Ahoj. Tak ráda tě zase vidím.“

Falk poznal, že to myslí vážně, a uvědomil si, jak je má oba rád. Právě to bylo na Ritě a Racovi tak jedinečné. Jejich přátelství bylo tak bez výhrad, jak to jenom šlo.

„Na jak dlouho nám tě nakonec půjčí?“ zeptala se ho Rita, vzala si Henryho, posadila ho do židličky a dala mu do ruky banán.

„Na týden.“ Falk chtěl dva, ale na ty mu bylo řečeno jednoznačné ne, což vlastně i čekal vzhledem k tomu, kolik měl v současnosti práce. „Nevadí?“

„Jistěže ne,“ usmála se Rita. Nic dalšího nedodala, žádné: *A dyl vážně zůstat nemůžeš?* A Falk ji za to měl zas o trochu radši. To byla další věc, která byla na Ritě a Racovi jedinečná. Nikdy s nimi neměl pocit, že to, co může nabídnout, nestačí.

„Díky, žeš vážil cestu až sem,“ zavolal na něj Raco, který zmizel v kuchyni a za okamžik se znovu zjevil na verandě se třemi pivy. „Už podruhý,“ dodal, a když podal jednu lahev Ritě a druhou Falkovi, úsměv na tváři mu maličko povadl.

„To je samozřejmost. Tohle jsem si nemohl nechat ujít.“

Když Raco s Ritou přijeli několik měsíců před Henryho narozením do Melbourne a pozvali Falka na večeři, překvapilo ho to a dojalo. Falk vybral restauraci, o které věděl, že se jim bude líbit, a když si objednali, zeptali se ho, jestli by byl ochotný jít synovi za kmotra. A jestli by mu nevadilo, kdyby ho pojmenovali Henry Aaron Raco.

„Vážně? Nechcete požádat někoho z rodiny nebo...?“

„Ne, nechceme. Chceme požádat tebe,“ odpověděl Raco věčně jako pokaždé. „Tak co říkáš?“

„Samozřejmě říkám ano. Díky,“ vyhrkl automaticky Falk. „Co se ode mě čeká?“

„Nic strašného. Jenom to, že na něho budeš mít dobřej vliv.“

„Chtěli jsme někoho, komu můžeme věřit,“ usmála se na něj Rita. „Koho lepšího bychom sehnali?“

Později, když Raco odešel na toaletu, Rita vyškrábala mis-ku s dezertem do čista a odsunula ji stranou.

„Víš,“ začala a trochu se k Falkovi naklonila, „jeho rodiče a prarodiče byli celkem silně věřící. On to sice tolik nepro-žívá, ale něco takovýho z člověka nikdy úplně nedostaneš. Vryje se ti to pod kůži, víš? Bude dělat, že mu na roli kmotra nijak nesejde, ale ve skutečnosti mu na tom záleží.“

„Já vím. Beru to jako poctu. Opravdu. Něco takového jsem nečekal.“

Rita se na něj zadívala přes prázdné talíře. Vypadala tro-chu posmutněle. „Tys to vážně nečekal, vid’? Dokonce ani po tom všem.“

„No, já jen že znáte tolik jiných lidí a...“

„To je fakt. Ale chtěli jsme tebe.“ S tím ho chytila za ruku a položila si ji na břicho. „Obávám se, že to nebude jako ve filmu. A ještě tě musím varovat: Očekávej víc kostela, než je podle mě zdravý.“

„Rozumím. Ale stejně do toho jdu.“ Falk cítil, jak se bu-doucí Henry Aaron Raco převaluje pod jeho dlaní, a vzedmu-la se v něm ochranná vlna. „Díky, Rito. Udělám pro vás všechny, co budu umět.“

„To dobře víme.“

Vážně jsem pro ně udělal, co jsem mohl? přemýšlel Falk, zatímco na něj třináctiměsíční Henry zahlížel pohledem plným nefalšované nevraživosti. Úmysly měl Falk dobré. Mi-nulý rok dojel do Marralee Valley na křtiny odhodlaný sehrát svou roli, ale pak se všechno pokazilo. Když se potom vrátil do Melbourne, nastal v práci takový bláznec, že ani nestačil

mrknout a uběhly třeba i celé měsíce, během nichž s Raco-
vými vlastně ani nepromluvil.

Nevadí, říkal si a usmál se na Henryho. Začne teď.

Henry uhnul malýma tmavýma očima, jako by se za Fal-
ka styděl.

„Nevšímej si ho,“ zasmál se Raco a narazil synkovi na hla-
vu klobouček proti slunci. „A sedni si.“

Falk si přitáhl židli k Ritě. Vedle něj seděla Eva, která se
horní polovinou těla válela po stole a pohrávala si s něja-
kou třpytivou sponkou do vlasů. Na pětiletou holčičku byla
Eva veliká. Vlnité vlasy měla po mamince a oči po tatínkovi.
Neustále Falka po očku sledovala. Jeho přítomnost ji zjevně
ohromovala. Rodiče se jí totiž jednou zmínili, že to byl právě
on, kdo jí dal tu panenku, která se v posledních pár letech
stala její nerozlučnou společnicí. To spolu se skutečností, že
na vlastní oči Falka vídala jen výjimečně, mu v jejích očích
nejspíš dodávalo auru někoho jako Santa Clause.

„Dávej pozor na stůl, zlato,“ upozornila Evu Rita, když se
holčička naklonila, aby Falkovi třpytivou sponku do vlasů
podala, přičemž málem srazila Ritinu sklenici s vodou.

„Mockrát ti děkuju, Evo,“ řekl Falk, sponku přijal a skle-
nici posunul. Pod ní ležel leták, který si Rita předtím pro-
hlížela. Z papíru se na Falka usmívala tvář Kim Gillespieové.

Snímek vznikl na sluníčku a její tmavé vlasy se na něm
jen leskly. Kim byla trochu zaoblená, takže působila o něco
mladší než na svých třicet devět, a vypadala šťastně. Falka
napadlo, kdy to asi bylo foceně.

„Už tam nějakou dobu stojí,“ zamumlala najednou Rita.
Falk zvedl oči a viděl Raca, jak přikyvuje.

Oba se dívali kamsi do vinic rozkládajících se pod nimi.
Falk tam zpočátku nic neviděl, ale když se zahleděl stejným
směrem jako oni, spatřil mezi řádkami vína nějakého muže.

Byl sám a kráčel pomalu. U cedule na plotě se zastavil, protože jeho pozornost zaujalo něco, co neviděli, ale po dlouhé pauze se vydal dál.

„Jak na tom tvůj bratr je?“ zeptal se Falk. Rita s Racem si vyměnili pohled.

„Charlie?“ řekl Raco a poškrábal se na bradě. „Celkem dobře. Vzhledem k situaci.“

Falk přikývl. Pokud existovala osoba, na niž v případě zmizení mířilo ještě víc otázek než na partnera nezvěstné, byl jí definitivně bývalý partner. Bez ohledu na to, po jak přátelské domluvě se jejich cesty údajně rozešly.

Charlie Raco a Kim Gillespieová spolu měli sedmnáctiletou dceru. Jejich vztah, který začal jako mladické poblouznění, fungoval na střídačku po dvě dekády, než před dobrými pěti lety vyprchal docela. Na společné výchově dcery a rozdělení majetku se obě strany dohodly, aniž si kterákoli z nich musela najmout právníka. Falk to věděl ze stejného důvodu jako všichni ostatní. Po událostech předešlého roku se detaily jejich vztahu dočkaly dlouhé a podrobné pitvy.

Falk se podíval zpět na vinici, ale nyní už mezi řádkami nikoho neviděl. Nevěděl, kam Charlie Raco zmizel. Natáhl se pro leták ležící vedle Ritiny sklenice.

„Nechala je vytisknout Zara,“ vysvětlila Rita.

Falk přikývl. Ta sedmnáctiletá dcera. Přelétl očima uvedené informace a našel mezi nimi všechny důležité body. Zara odvedla dobrou práci. „Jaký mají na dnešní večer plán?“

„Pořadatelé festivalu souhlasili s minutou ticha k uctění památky,“ odpověděl Raco. „A nechají je apelovat na návštěvníky z hlavního pódia.“

„Ale proč chtějí apelovat?“ Ta otázka vyzněla drsněji, než měl Falk v úmyslu, a proto ji preformuloval. „Existují snad

nějaké pochybnosti? Myslel jsem, že potom co se našla její bota, byl to v podstatě...”

„Žádný pochybnosti,“ skočila mu do řeči Rita. „Spíš otázky, řekla bych. Ohledně Kimina duševního rozpoložení toho večera,“ dodala a ohlédla se směrem k domu. Falk tipoval, že někde uvnitř je i Kimina starší dcera. „Ale snažíme se Zařino očekávání trochu krotit.“

„Ještě se s tím nevyrovnala?“ zeptal se Falk. Eva zvedla oči a Rita se na ni povzbudivě usmála. Než znovu promluvila, počkala, až se Eva odbatolí hledat nějaký další poklad pro Falka.

„Upřímně řečeno, není to jenom Zara, kdo na to tlačí. Všichni bychom rádi věděli víc. Třeba já na to pořád myslím dost často,“ poznamenala a Raco souhlasně přikývl. „Co asi muselo Kim běžet hlavou, že tam takhle nechala takový minko?“

Falk si přečetl informace uvedené pod Kiminou fotografií. *Kim Gillespieová, třicet devět let, naposledy spatřena o zahajovacím večeru výročního festivalu jídla a vína v Marralee Valley. Hnědé vlasy, hnědé oči, střední postava. Výška 168 centimetrů. Na sobě měla tmavě šedé sako, bílé nebo krémové tričko, černé džíny nebo legíny a bílé tenisky.* Falk se s Kim nikdy neseznámil, a pokud věděl, viděl ji jenom dvakrát. Jednou na obrazovce telefonu a podruhé z dálky.

„Místní už nejspíš řekli všechno, co věděj, ale na zahájení jezdí většinou turisté,“ ozval se Raco a dlouze se napil. „Čekají, že jich dneska večer přijede kolem tisícovky. Každý rok jezdí hodně stejných rodin. Takže to aspoň lidem trochu osvěží paměť,“ dodal a zamračil se. „Ať už se jim to bude líbit, nebo ne.“

Falk přikývl. Za všechny ty roky se účastnil už mnoha všemožných výsledků. Mezi nejméně nápomocné svědky —

ještě horší než ty, kteří odmítají promluvit nebo kteří nebetyčně lžou — patřili náhodní přihlížejíci, co to myslí dobře a mají dojem, že viděli spoustu věcí. Jen výjimečně to někdo dělal naschvál, lidé se zpravidla snažili pomoci. Falk se za to na ně nezlobil. V lidské přirozenosti je něco, co každého nutí nějak vyplnit mezery. Jenže to, co takoví lidé doopravdy viděli a co si mysleli, že viděli, nebývalo nutně jedním a tím samým.

Falk se znovu rozhlédl po prázdných vinicích a vybavil si vlastní výpověď z předešlého roku. Místní policista, který ji s ním sepisoval, byl mladý a občas kladl zavádějící otázky. Měl být profesionálnější, a kdyby spadali pod stejné velení, Falk by ho na to upozornil.

Jak vám Kim připadala?

Na to Falk nedokázal odpovědět. Nedokázal s tím ani začít.

Obával se, že kdyby Kim nezmizela, nic z těch pár minut by si už ani nevybavoval, ale to už je život. Bezvýznamné věci se nečekaně stávají podstatnými. Snažil se vybrat jenom to, čím si byl skutečně jistý.

Čas. Tehdy bylo osm večer, což věděl jistě, jelikož v tu chvíli začal ohňostroj pro děti. Pozvolna padla tma, což si pamatoval, protože světla i hudba mu najednou přišly zářivější a hlasitější, jako mu to za tmy připadalo vždycky.

Kolem se hemžila spousta lidí, ale Falk byl sám. Právě přecházel zpět z východní části festivalu k hlavnímu vchodu na západní straně. Vracel se z centra organizátorů ke stánku vinařství Penvale, kde už na něj čekali Raco s Ritou. Už si stačil proklestit cestu mezi rodinami, které se snažily zaparkovat nebo naopak vyzvednout kočárek a bicykl z prostoru pod ruským kolem, a zrovna kolem této atrakce prošel, když se rozhodl zpomalit a nakonec se zastavil.

Mladý policista se ho měl zeptat, proč tak učinil, jenže se nezeptal a Falk mu odpověď nevnucoval. S událostmi té noci to beztak nijak nesouviselo.

A v tu chvíli jste viděl Kim Gillespieovou?

Ne. Stalo se to následovně: Z reproduktorů poblíž ruského kola zakvílela zpětná vazba, což strhlo Falkovu pozornost od cesty a odvedlo ji směrem k atrakci. Při tom zvuku sebou trhl i jeden poblíž stojící muž a pak se ve svorné podrážděnosti krátce setkali pohledem. Tehdy Falk toho muže neznal, nicméně zpětně byl schopen potvrdit, že jím byl Rohan Gillespie. Rohan v tu chvíli mluvil s jednou dvojicí doprovázející unaveně vypadající batole, kterou se nakonec podařilo i vystopovat a identifikovat jako turisty z Queenslandu.

Nad jejich hlavami se tehdy dál zvolna točilo ruské kolo. Jeho kabiny byly uzavřené jako na lanovce nebo v kleci a do každé se vešla standardní rodina nebo skupina přátel. Falk později dospěl k závěru, že jsou tak navržené i proto, aby zabránily případným pádům — jak náhodným, tak úmyslným.

Tou dobou — když Falk vyprávěl tohle, naklonil se k mladému policistovi, aby se ujistil, že v tom bude jasno — už ztrácel zájem o cokoli, co se poblíž ruského kola dělo. Vlastně se na to přestával soustředit už ve chvíli, kdy přerušil oční kontakt s Rohanem Gillespiem. Rohan se otočil, něco těm turistům řekl a ukázal na tmavovlasou ženu a miminko úplně nahoře na kole. Ten pohyb stačil, aby strhl Falkův pohled, a Falk, hnán spíš jakýmsi zvířecím instinktem než vědomou zvědavostí, se také podíval vzhůru. Cítil, spíš než viděl, jak Rohan ze země zamával. Na okamžik se nedočkal žádné reakce, načež se v kabině nahoře něco maličko pohnulo. Nicméně tou dobou, co žena mávala, se už Falk otáčel pryč.

Nyní, o rok později, seděl Falk na verandě Racova bratra a na stole před ním ležel letáček s Kiminou fotografií.

Naposledy spatřena.

Ohledně času, kdy se mnoho událostí té noci seběhlo, panovaly spory, ale začátek ohňostroje pro děti umístil na časovou osu aspoň toto. Falkova výpověď byla jednou z několika, které pomohly zmapovat Rohanův pohyb toho večera. Ten se nakonec podařilo — až na oněch osm minut — ověřit od chvíle, kdy své ženě a dceři zamával pod ruským kolem, až do okamžiku, kdy mu o dvě a půl hodiny později začal v italské restauraci zvonit telefon se zprávou, že jeho dítě se našlo v kočárku samotné.

Jak dlouho Kim na festivalu zůstala, poté co se rozloučila s manželem, zůstávalo předmětem dohadů. Stejně jako to, co se během těch dvou a půl hodin stalo.

Možná se někde toulala. Možná byla tou ženou, která se u stánku s pivem přidala ke skupině čím dál veseleji slavících lidí, jenže ti se nikdy nepřihlásili a jejich bujará nálada tehdy dosáhla takového bodu, že jim přepracovaný barman dál odmítl nalévat.

Nebo možná zamířila zkusit štěstí na jednu z pouťových her a vyhrála modrého plyšového klokana podobného tomu, který se později našel vyhozený v koši. Nebo možná odešla na druhou stranu a zapovídala se s tím mužem v čepici. Nebo šla brečet na záchody. Nebo se naklonila do otevřeného okénka bílého nebo šedého auta na parkovišti, aby promluvila s jeho řidičem. Nebo možná neudělala nic z toho. Možná prostě jen zaparkovala kočárek, otočila se ke svému spícímu miminku zády a odešla o samotě k vodní nádrži.

„Stejně doufám, že z dnešního večera vyplyne něco užitečného,“ hlesla Rita s pohledem upřeným na Kiminu tvář usmívající se z letáčku.

Falk přikývl. Strašně rád by Ritě a Racovi řekl víc o tom okamžiku, kdy ji viděl na ruském kole. Sice by jim tím nedal žádnou odpověď, ovšem věděl, že rodině by pomohl každý detail, třeba i sebemenší. Jenže to udělat nemohl. Uvědomoval si totiž, že většinu z toho, co si pamatoval až dosud, si beztak poskládal dohromady teprve potom, co Kimino zmizení vyšlo najevo. Vzpomínky jsou křehké a proměnlivé a náchylné k omylu či přibarvení. Bez ohledu na to, kolikrát na onu noc vzpomínal, kolik drobností si zkoušel vybavit i jak jednoznačné mu připadaly, věděl, že na realitě to nic nemění. A realitou bylo, že ve skutečnosti se nahoru sotva podíval.

Raco doprovodil Falka přes příjezdovou cestu k viničnímu domku pro hosty, který vypadal úplně stejně, jak si ho Falk pamatoval z předchozího roku. Drobná stavba, obložená nabílenými dřevěnými plaňkami, stojící kousek od hlavního obytného domu a vybavená koupelnou, malou kuchyňkou a přepychovým výhledem na vinice.

„Rita pořád vyhrožuje, že se sem odstěhuje sama,“ usmál se Raco, odemkl dveře a podal Falkovi klíč. „Jenže ty zatračený děti si tě stejně vždycky nějak najdou.“

Uvnitř čekala čerstvě povlečená postel a malá lednička plná chlazených nápojů. V kuželu světla na polici nad nočním stolem ležela hromádka knih v brožované vazbě. Falk odložil tašku. Měl chuť tak akorát nalít si sklenici studené vody, zhroutit se do křesla na terase, zavřít oči a jenom tak sedět a dívat se, jak večerní slunce těžkne a sklání se čím dál víc k obzoru. Raco se opíral o rám dveří a podle jeho unaveně svěšených ramen Falk odhadoval, že nejspíš myslí na totéž. Nakonec si tedy jen umyl ruce, trochu si opláchl obličej a vrátil se spolu s hostitelem do domu.

V kuchyni už byl Racův bratr Charlie a povídal si s Ritou. Společně prostírali stůl na brzkou večeři. Hned se na Falka usmál.

„Vítej zpátky,“ pozdravil ho a naklonil se přes protírky, aby mu potřásl rukou. „Rád tě zas vidím.“

Charlie, prostřední syn, byl Racovým starším bratrem ve všech směrech. Byl statnější než jeho mladší sourozenec a zdědil rodinné rysy v ještě větší a nápadnější míře než Raco. Oba však podědili příjemný úsměv, a ačkoli se Charlie poznal s Falkem teprve před rokem, i on měl rodinný dar, díky němuž působil tak, jako by byl doopravdy rád, že ho vidí.

Letos však vypadal o něco méně upraveně, než si Falk pamatoval. Ve světle kuchyňské lampy bylo poznat, že není dobře oholený, a kostkovaná košile mu přiléhala k tělu, takže nejspíš i trochu přibral.

„Říkali jsme si, že nejlepší bude najíst se teď,“ poznamenal Charlie a sklonil se k troubě, aby zkontroloval bublající pekáč. „Bojím se, že později už bychom to nemuseli stihnout,“ dodal, narovnal se a zadíval se směrem, kde podle Falkova odhadu nejspíš byly pokoje.

„Mám dojít pro Zaru?“ nabídla se Rita, která jeho pohled zachytila.

„To je dobrý,“ odpověděl Charlie, vyndal z šuplíku hrst příborů a položil je na stůl. „Já pro ni zajdu.“

S tím zmizel na chodbě. Pak Falk zaslechl klepání na dveře, následované tlumeným rozhovorem, který se nesl v klidném duchu, a za pár minut už byl Charlie zpět i s tichou dívkou.

Zara byla spíš zajímavá než krásná. Připomínala víc ženskou verzi Charlieho a Raca než svou matku, zvlášť okolo očí.

Ty ji prozrazovaly. Falk si byl celkem jistý, že i kdyby kolem ní třeba jen prošel na ulici, aniž by věděl, o koho se jedná, poznal by, že patří do Racovy rodiny.

„Pamatuješ si z loňska našeho kamaráda Aarona?“ zeptal se jí Raco, zatímco Henrymu připínal kšíry na židličce.

„Samozřejmě,“ odpověděla Zara zdvořile, zvedla oči od telefonu a odsunula jednu z židlí. „Zdravím.“

Pak si sedla, ale nevrátila se hned k telefonu a místo toho přejela očima po Falkově tváři. Očividně nedávno plakala a ani se to nesnažila skrývat. Prohlížela si ho zkoumavým pohledem, který Falk sice znal, ale byl mu mírně nepříjemný. Chvilí nevěděl proč, ovšem pak si vzpomněl, že už mu byl jednou podroben. Tentýž den o něco dřív. Připomnělo mu to pohled, kterým si ho na vyhlídce změřil Rohan Gillespie, zatímco stáli u auta. Nebyl podezřívavý, ne tak docela, spíš to byl pohled vzdáleně podobný podezření. Číšel z něj živý a velmi specifický zájem těch, kteří ti, jež tu zůstali, měli o každého, kdo by mohl být schopen vrhnout na celou věc sebemenší světlo. *Co asi víš?*

„Chceš si před večerem ještě něco projít?“ zeptal se dcery Charlie. „Nebo si na nás procvičit řeč?“

Zara konečně přestala na Falka zírat. „Ne, to je dobrý.“

Zdálo se, že Charlie je v pokušení trochu naléhat, ale odolal mu. Místo toho přikývl a podal Zaře talíř.

Zara žila s otcem na vinici i před Kiminým zmizením. Aby nemusela měnit školu a kamarády, slyšel minulý rok Falk někoho vysvětlovat. Osobně by ho nicméně překvapilo, kdyby s tím neměla co dělat i dynamika nového manželství její matky a nové miminko.

Charlie a Kim se nikdy nevzali, svěřil mu Raco, dokonce ani potom co se jim čerstvě po dvacítce narodila Zara. Jak se tak dnes Falk na Charlieho díval, říkal si, jestli by jejich

vztah, který v té nebo oné podobě vydržel přes dvacet let, přežil tak dlouho, i kdyby spolu neměli dítě. Neznal ho ale tak dobře, aby to dokázal správně odhadnout.

Ať tak, či tak, Kim, Charlie a jejich dcera společně žili na vinici až do Zařiných dvanácti let. Ovšem podle toho, co mu Raco vyprávěl, se jejich vztah rozpadal sice pomalu, ale jistě, až nakonec dospěli k závěru, že budou všichni šťastnější, když se rozejdou už napořád. Kim si našla práci v Adelaide a o pár let později se provdala za Rohana. Zara jim šla za družičku a Charlie se jejich svatby nejenom zúčastnil, ale jako svatební dar jim věnoval i víno na hostinu.

Dnes, zatímco se Charlie a Zara šťourali v jídle na talíři vidličkou, se v jejich tvářích zrcadlil stejně zdrcený výraz.

Před rokem se u téhož stolu člověk sotva dostal ke slovu. Z reproduktoru na lince vyhrávala hudba a Falk si pamatoval, že Rita seděla vedle něj a s telefonem mezi bradou a ramenem si s někým domlouvala sraz, zatímco kojila novorozeného Henryho a volnou rukou si házela do úst olivy. Charlie tehdy kroužil po kuchyni, všem doléval a mezitím se spolu s Racem střídavě navázeli do nejstaršího bratra Bena, který sloužil jako detektiv seržant v Brisbane.

„...a pak dělal, jako bych ho tím nějak urazil, víš, co myslím? *Já jsem státní zaměstnanec, já bych nikdy nejel s přívěsem bez platný registrace.* A já na to...”

„Blbost,“ rozesmál se Raco a vzal si z misky vedle mísy s těstovinami kus chleba. „Vždyť ten přívěs registrované je, protože ještě před pár měsíci skučel, jaké to byl voprz, tak proč teď dělá, jako...”

„Přesně! Tak jsem mu na to řekl: Hele, Bene, koukni, podle Grega je všechno v cajku. Takže je možný, že mi ten přívěs půjčit *nechceš*, ale nedělej tady, jako bys žádnéj *neměl*...”

Falk si vzpomínal, že tehdy Charlie nečekaně zmlkl a ohlédl se, když do kuchyně vešla Zara. Minulý rok byla jiná. Působila svěže a bezstarostně, a zatímco si četla nějakou zprávu na telefonu, na rtech se jí rodil úsměv.

„Ahoj,“ houkl na ni Charlie. „Co ti teda o dnešku napsala máma? Domluvily jste se na jindy?“

Zara se na otce zadívala s upřímným překvapením. „Ne-vím, myslela jsem, že jí zavoláš ty.“

„Cože? Proč...?“

„Vždyť jsem ti říkala, že mi to nevzala. A tys mi na to řek: Aha.“

Charlie na dceru zamrkal. „Předpokládal jsem, že to zkusíš znova.“

„No jo, ale já myslela, že to teda zkusíš ty.“

„To brzdi,“ řekl Charlie a už vytahoval telefon. „Ty ses s ní měla domluvit a taky jsi to dobře věděla.“

„Jo, snažila jsem se, ale nebrala to. Napíšu jí.“

„Jasně, to bude tímhle tempem asi muset stačit.“

V tu chvíli Rita položila telefon a začala Henryho jemně poplácávat po zádech. Henry měl zavřené oči a jeho mlékem opilá hlavička se Ritě spokojeně houpala na rameni. Natáhla se pro další olivu. „Všechno v pohodě?“

„Jo,“ odpověděl Charlie trochu rozladěně. „Jde jenom o Kim. Včera večer Zaře napsala, že se tady chce stavit a předat jí dárek narozeninám, jenže tu najde akorát prázdný dům.“

Zara se přinejmenším zatvářila zahanbeně. „Snažila jsem se, jo? Od té doby, co má to mimino, skoro nikdy nezvedá telefon.“

Charlie na to nic neřekl a jenom poklepal na obrazovku. Všichni ztichli a Falk z mobilu slyšel tiché zvonění. Nakonec ustalo.

„Vidíš?“ podotkla Zara mírně triumfálně. „Nikdy to nebere.“

Charlie mlčel a zkusil to podruhé. Znovu všichni poslouchali tiché vyzvánění, zdálo se jim to jako věčnost. Avšak těsně předtím, než opět skončilo, se najednou ozvala chvilíčka ticha, pak šumění a potom se na Charlieho obrazovce rozsvítila ženská tvář.

„Kim, ahoj,“ pozdravil ji Charlie. Sám vypadal poněkud překvapeně. Položil telefon na stůl a opřel ho o lahev vína. „Jak se máš?“

„Ahoj, Charlie,“ pozdravila Kim Gillespieová a ihned zjemnila tón, když se k mobilu naklonila i Zara. „Ahoj, Zaro, zlato.“

To bylo poprvé a naposledy, kdy Falk slyšel Kim mluvit. Její hlas k němu doléhal jasně, ale vinou telefonního spojení jakoby vzdáleně a zploštěle.

„Kde jsi?“ zeptal se jí Charlie a natáhl se k mobilu, aby ho trochu posunul. Tehdy Falk poprvé zahlédl rysy té ženy. Sice byly z úhlu, v němž dohlédl na obrazovku, trochu zkreslené, ale viděl její tmavé vlasy. „Ještě jste na cestě?“

„Jo. Teď jsme... Teď jsme poblíž východního mostu,“ odpovíděla Kim. Falk si ten úsek cesty nějakých třicet minut od města uměl představit. „Děje se něco, Charlie? Teď se to moc nehodí, Zoe vzadu spí.“

Falk si všiml, že při zmínce o sestřičce Zaře cosi přeběhlo po tváři. Ale rychle to zase zmizelo. Nezdálo se, že by si toho Kim všimla, protože se soustředila na tichý šepot ozývající se mimo obrazovku.

„To je Rohan?“ Charlie si trochu odkašlal. „Gratuluju k malý, Rohane.“

Obrazovka se na chvíli rozmazala, jak Kim nakláněla telefon k řidiči. Rohan zvedl ruku a zamával.

„Díky,“ poděkoval přátelsky, ale tiše. „Nezlob se, ale měli bychom to trochu ztlumit, jestli nevádí.“

„Promluvíme si později, Charlie, dobře?“ ozvala se Kim ostřeji a obrátila telefon zpátky k sobě. „Stejně se za chvíli uvidíme.“

„Počkej, Kim, právě proto ti volám,“ zastavil ji Charlie a naklonil se k telefonu. „My dneska večer nebudeme doma, promiň.“

Následovala odmlka, kdy z reproduktoru znělo jen tiché hučení motoru.

„My se tam měli stavovat dneska?“ zeptal se Rohan.

„Jo. Vzpomínáš...?“ Vtom se opět ozvalo ticho, jako by Kim zakryla mikrofon telefonu dlaní. Následovala neurčitá výměna. „...se tam mohla zastavit, zatímco ty budeš s rodičema restauraci?“

Na druhé straně stolu se zvedla Rita a podala malého Henryho Falkovi.

„Podržíš ho? Musím si odskočit.“

„Jistě,“ odpověděl Falk, zatímco už mu Rita pokládala miminko do rukou. Raději se na židli narovnal a podložil miminku hlavičku dlaní, protože si pamatoval, že tak se to má dělat. Přitiskl si Henryho k hrudi a ucítil na krku jeho slabý rytmický dech. Byl to neznámý pocit. Neznámý, ale příjemný, doprovázený čerstvou vůní vypraného prádla a váhou tělíčka na rameni.

Když znovu obrátil pozornost k obrazovce, zdálo se, že hovor nabral na obrátcích. Zara rychle mluvila.

„...a už jsem jim slíbila, že tam budu. Nevadí ti to?“

Z druhého konce telefonu se nedočkala žádné odpovědi. Charlie nespouštěl oči z obrazovky a promnul si bradu.

Zara se na něj ohlédla. „A navíc, táta se stejně musí postarat o stánek.“

Charlie přikývl. „To je fakt. Víš, jak to chodí. Znáš to šílenství zahajovacího večera.“

„Takže ani jeden z vás dneska večer doma nebude?“ zeptala se Kim po zdánlivě dlouhé odmlce. „Oba se chystáte na festival?“

„No jo,“ potvrdil Charlie. Následovala chvilka ticha. „Promiň.“

„A co Rita s Gregem?“

„Jedeme úplně všichni.“

„Aha.“ Další odmlka. „Tak dobře...“

„Dobře?“ usmála se Zara. „Bezva, díky, mami.“

Falk sice neviděl Kim do tváře, ale i jemu bylo jasné, že tak to nemyslela. Zara však zavěťřila příležitost a rozhodla se jí chopit. Pak všichni na okamžik ztichli.

„Charlie?“ Když Kim znovu promluvila, v jejím hlase se ozval nový podtón. Falk ji neznal tak dobře, aby si ho uměl správně vyložit, ale kdyby musel hádat, řekl by, že najednou to znělo rozrušeně. „Ty se Zarou na mě počkat nemůžeš?“

Charlie už ale vrtěl hlavou. „Koukni, Kim, vážně ne. Mrzí mě to, ale domluvíme se na jindy. Musím obsluhovat u stánku. A Zaře je šestnáct, chce se večer jít bavit s kamarádama. Vzpomínáš, jaký to...“

„Jo, jasně, já jenom...“ V tu chvíli se nečekaně odmlčela, ozvalo se ticho a obrazovka potemněla. Zpočátku si Falk myslel, že Kim telefon zase zakryla dlaní, ale jak vteřiny ubíhaly, říkal si, jestli se spíš nepřerušilo spojení.

Zdalo se, že i Charlie znejistěl. „Kim, jsi tam ještě?“

Ještě chvilku panovalo ticho, ale pak se ozval Rohanův hlas, tentokrát hlasitěji.

„Haló? Teď už nás slyšíte?“ Jakmile zaslechl odpověď, hned hlas zase ztišil. „Nezlobte se, lidi, ale se Zoe hned

vzadu je to těžký. Můžeme se teda dohodnout, že tam Zara dneska večer půjde? Ať se baví. Domluvíme se na někdy jindy.“

„Paráda. Díky.“ Zara byla víc než ochotná hovor rychle ukončit, dokud byla na koni.

„Ale já...“ spustila Kim v tu vteřinu, kdy si Charlie povzdechl a naklonil se na židli.

„Poslyš,“ navrhl, „a nechcete se stavit na festivalu? Bude me tam úplně všichni.“

„Ale tati, já mám přece sraz s...“ začala šeptat Zara, ale Charlie jí dal posunkem najevo, aby se ztišila.

„No...“ Odmlka. Znělo to, že Kim se do toho moc nechce, nakonec však změnila názor. „Tak teda dobře. Stavíme se na festivalu.“

„Ale já mám dneska večer sraz s našima,“ podotkl Rohan o poznání méně nadšeně. „Táta musí ještě do nemocnice na testy, ale...“ Další odmlka. „Ale jo, asi bychom se stihli stavit.“

„Tak fajn.“ V Charlieho odpovědi zazněl stín zaváhání, skoro jako by nečekal, že budou souhlasit, ale když se na něj Falk podíval, už se zase usmíval. „Tak domluveno, uvidíme se tam.“

„Platí,“ potvrdila mu Kim hlasem, který ve Falkovi už tehdy vzbudil dohady, zda svého rozhodnutí už v tu chvíli nelituje. „Uvidíme se tam.“

„Bezva, tak zatím, mami. Mám tě ráda,“ rozloučila se Zara a s prstem nad obrazovkou se zvedla od stolu.

„Ahoj, Zaro, taky tě mám rá...“

Zara se dotkla telefonu a hovor skončil.

V tu chvíli nemohla nijak tušit, co přijde, napadlo Falka, když se dnes, o dvanáct měsíců později, podíval přes stůl na dospívající dívku, co nepřítomně zírala ven z okna na vinice.

V jejích očích spatřoval temnou tíhu, která v nich před rokem nebyla.

Falk by klidně vsadil spoustu peněz na to, že si tu konverzaci často přehrává v hlavě. Přinejmenším její konec. Tu chvíli, kdy se k telefonu natáhla a jedinkrát se ho dotkla špičkou ukazováčku. Ten nepatrný kontakt kůže se skleněnou obrazovkou, který usekl matčina poslední slova, jež už nikdy víc neuslyší. Falk sice doufal, že se mylí, avšak dost o tom pochyboval. Zara vypadala, jako by se jí o tom doteku i zdálo.

4

Když dojedli a šli naložit bedny s letáčky do Charlieho land roveru, slunce se již nad vinicemi sklánělo. Rita s dětmi jim přišla ke dveřím zamávat. Henry už byl zavinutý v ručníku. Raco jim dal pusu na rozloučenou a nasedl dozadu vedle Zary, zatímco Charlie nastartoval.

Falk ze sedadla spolujezdce viděl, jak jim Rita mává. Sice se nepřestala usmívat, nicméně Falk ji znal dost dobře na to, aby rozeznal i známky stresu. Nedařilo se mu rozklíčovat, jestli je ráda, že s nimi nemusí, nebo ji to naopak mrzí.

Charlie řídil mlčky. Když sjel z viniční cesty na silnici, krabice s letáčky se v kufru mírně svezly. Minulý rok jel toutéž cestou, ale tehdy to v kufru cinkalo, jelikož byl plný několik beden jeho vlastního shirazu.

„Skoro každéj rok pár lahví udělám,“ vyprávěl Falkovi, když bedny nakládali do auta. „Abych viděl, jak úroda dopadla.“

„Netvoří velkou část obratu?“ zeptal se ho tehdy Falk a Charlie se rozesmál.

„Ani malou. Těch pár místních vinařství vždycky skoupí skoro všechno, co vypěstuju, ale trochu vína si vždycky ne-

chám pro radost. Z toho pak vyrobím pár lahví, který prodávám po festivalech, farmářských trzích a tak. A taky je rozdávám známejm, ať se jim to líbí, nebo ne.“

Falk se natáhl do bedny pro jednu z lahví, prohlédl si logo na její etiketě a zkusil si představit, jaké to je vyrobit něco takového od nuly — bednu vína z hroznů. „A je dobré?“

„Je,“ usmál se potutelně Charlie. „Jestli to můžu sám tvrdit.“

Falk lahev zase vrátil do bedny. „Takže tobě se nechtělo pokračovat v rodinných šlépějích?“

„Ne, to teda nechtělo,“ odpověděl Charlie tak rázně, že se Falk musel usmát. Racovi byli policejní rodina a všichni tři bratři v dětství sledovali otce, který v Marralee Valley dlouho zastával roli místního seržanta. Udržoval ve městě pořádek za každou cenu, až před patnácti lety konečně odešel do důchodu a přestěhoval se i s jejich matkou do Queenslandu za trochou toho sluníčka. Falk věděl, že před pár lety zemřel, nicméně dva ze tří synů pokračovali v jeho odkazu a rozhodli se pro kariéru u policie.

„Mě to nikdy ani trochu nelákalo,“ pokračoval Charlie. „Na to musí člověk bejt nejspíš určitej typ, bez urážky.“

Falk se zasmál. „Bez obav.“

„Ale mě to trochu uráží,“ ozval se Raco, když naložil jednu z beden.

„Já vím, kámo. To proto, že ty přesně ten typ seš,“ zazubil se Charlie na bratra a zabouchl kufr.

Letos cestou na festival nikdo nevtipkoval. Sotva v autě promluvili slovo. V ulicích Marralee už panoval hustý provoz a oni se ocitli v pomalu se šinoucí koloně ještě dřív, než na festival vůbec viděli. Z minulého roku si Falk pamatoval, že se koná jen pár kilometrů od vinice. Dost blízko na to, aby došli pěšky, nebýt těch krabic plných letáček vzadu v kufru,

ale nikdo si nestěžoval. Už se ploužili na parkoviště, když Zara konečně přerušila ticho.

„Myslíte, že to zabere?“

Raco si poposedl. „Ten apel?“

„Jo.“

Falk se na Zaru podíval do zpětného zrcátka. Přejížděla očima po autech popojíždících ve vedlejšímu pruhu a pozorně si prohlížela lidi, kteří v nich cestovali. Nebyl si jistý, co čeká nebo doufá, že zahlédne.

„To asi záleží na tom, co od toho očekáváš,“ odpověděl jí Raco. „Vzpomene si ještě někdo na něco, vyjasní se aspoň trochu časová osa? Jo, to snad jo. Ale že bys mohla odejít s tím, že se dozvíš, co tvoje máma dělala krok za krokem? To těžko. Mrzí mě to, přál bych si...“

„Ne, já vím. To je dobrý.“ Zara nehnula ani brvou, jen její oči pořád tékaly mezi projíždějícími auty.

Příjezdová cesta k festivalu vypadala přesně stejně, jak si Falk pamatoval. Dokonce i zevnitř auta slyšel, jak venku v dálce hraje nějaká kapela. Tichý zvuk hudby se mísil se známým rytmickým šumem, který doprovázel hromadění stovek lidí na jednom místě. Obsluha parkoviště ve slunečních brýlích a reflexních vestách odkláněla auta do jediného pruhu a naháněla je okolo řad těch, kteří přijeli dřív, směrem k poli.

Minulý rok to byl Charlie, kdo si všiml Kimina auta.

Ten toho ani tehdy během cesty moc nenamluvil. Ale když se kolona, v níž uvízli, dala konečně do pohybu, trochu se uvolnil.

„Hele,“ ozval se tehdy, zatímco se pomalu rozjížděl. „Vypadá to, že se sem máma dostala.“

„Kde je?“ zeptala se Zara a zvedla oči od telefonu. Charlie ukázal na stříbrný rodinný sedan zaparkovaný po jejich levé